

L É K A G É Z A

Dzsó!

A szerzőnek Utassy Józsefre emlékező és a közeljövőben megjelenő kötetéből válogatva

Nézek utánad, reflektorozok:
évtizedes köd a holnap.
Mint reptéri kutyák a drogot,
én onnan is kiszagollak.

Ha tanúm lehetnél

Dzsó,
öreg Dzsó, ha tudnád,
belém már csak hálni,
s álmodni járnak a nők.

Ilyenkor kézen fogva
alszunk, akár a vidrák
a hullámzó tengeren –
el ne sodorjon az ájer.

Dzsó,
öreg Dzsó, ha tudnád,
ha tanúm lehetnél rá,
talán le se tagadnám!

Szökés

Dzsó,
öreg Dzsó, ha tudnád,
először azt gondoltam, tán
berheltél valamit a radaron,

elvégre mi az neked,
befogni, becserkészni
az őrségi tájat,
a csákánydoroszlói restit,

ahonnan végül fölhívtalak,
mert mintha sugalltad volna
a percet, hogy belássam:
tőled már elszökni se tudok.

Hülyének nézel?! – robbantál.
Honnan veszed a bátorságot,
hogy ne ülj itt velem szemben
ma, kedden, kettőkor?!

Hát ezért pofázok évtizede
minden átkozott héten?! –
és csak hajigáltad a szót,
én meg irtóztva ráztam le

magamról, mint valami
krákgotató, allergén dudvát,
szinte fuldokoltam a bicikli
nyergében Óriszentpéterig,

azt remélve, ezzel vége,
verődik tőled is, tőlem is,
majd elengedtem magam
a hosszú, kondorfai lejtőn,

de úgy néztél utánam:
a tarkóm belezsibbadt.

